

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττειται ἐκ τῆς ὑποτροφίας τῆς Παιδείας ἐκ τῆς κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν συγγραφῆς, ἀληθεῖς παρασχὼν ἐκ τῆς χάριτος ἡμῶν ἐπιτηδεύει καὶ διὰ τοῦ ἑκτετακτοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ ἀνάγκης ἀριστον καὶ χρησιμώτατον ἐκ τούτων παιδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φρ. 35. Ἐξέμητος φρ. 19. Τριμήσιος φρ. 10.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰφύπου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κόπρου καὶ Λουκῶν Ἀπαιτικῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολάρ. 4. Λοικῶν χωρῶν πρῶτον Γαλλικὰ 25. Ἐξέμητος καὶ Τριμήνοι ἀνάλογως.

Περίοδος Β'—Τόμος 30ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ -- ΕΒΔΟΜΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 11 Φεβρουαρίου 1928

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἰ σὺνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην αὐγουστίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπίδου φρ. 28, παρὰ τὸ Βαρβάνειον

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 11

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIBARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

—Κρίτσι, σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ σὺλλάβετε τὸ παιδί... Κι' ἂν δὲν ἀρκαί ἢ παράκλησή μου, σὰς διατάσσω!

Τὸ παιδάκι, ἐλευθεροῦ τώρα, φάναξε:

—Ζήτω ἡ Βασίλισσα!

Μὰ ἡ Ζίνα οὐδε κἀν χαμογελάσασε.

—Γορίζουμε, τί λέτε; εἶπε στίς φίλες τῆς.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησή τους, ἐστριψε γιὰ τὸ παλάτι.

Στὴν καρδιά τῆς εἶχε μείνει ἕνα μεγάλο βάρος.

Ἡ Μίλλο κι' ἡ Κάρολα δὲν μπορούσαν νὰ τὴν κάμουν εὐδιάθετη. Γρήγορα ἡ συνομιλία ἐσφύχθη καὶ τὰ δύο

κορίτσια, λωπημένα κι' αὐτὰ ἔφυγαν.

Μόλις ἔμεινε μόνη, ἡ Ζίνα ἀφῆκε τὰ δάκρυά τῆς ἐλευθερὰ.

Πᾶσι πιά ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς λατρίας ποὺ αἰσθανόταν ὡς τώρα τριγύρω τῆσι Προπαιτών δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ γιὰ ποῖο λόγο ἔχανε τὴν ἀγάπὴ τοῦ λαοῦ.

Ἡ μικρὴ Βασίλισσα αἰσθανόταν μὴν ἀγωνία ὅμοια μὲ τὴν ἀγωνία τοῦ παγεδρόμου ποὺ πατινάρει πάνω σ' ἕνα ἐλαφρότατο στρώμα πάγου, ποὺ μπορεῖ ἀπὸ σιγμὴ σὲ σιγμὴ νὰ συντριφθῇ.

«—Πῶς, συλλογιζόταν, πῶς νὰ ξανάβρω τὴν ἀγάπὴ τῶν ὀπληθῶν μου;»

Τότε θυμῆθηκε τὰ λόγια τῆς παραιάνας τῆς:

«—Νὰ συλλογιζῶσαι περισσότερο τὰ βράσανά τους, παρὰ τίς ἐπιθυμίας σου.»

Τὰ βράσανά τους!

Ὡς τώρα δέντην εἶχαν ἀπαχοληθῆσι καθόλου. Ἀπὸ δὴ καὶ πέρα ἕως θὰ ἦταν ἡ μόνη τῆς φροντίδα.

Τῆς ἤρθε μὴν ἰδέα: Γιὰ νὰ ἐπικοινωνῇ ἀπ' εὐθείας μὲ τοὺς ὀπληθῶν τῆς, γιὰ νὰ μαθαίνῃ τὰ παράπονά τους, θὰ τοὺς δέχεται μὴν ἑνὰ τὴν ἐβδομάδα, σὲ ὅρα ὀρισμένη.

Καθένας θὰ τῆς λέει τι θέλει κι' ἀπὸ τί ὀποφέρει. Κι' αὐτὴ θὰ κάνει ἔ, τι μπορεῖ γιὰ νὰ τοὺς ἀνακουφίσῃ.

Ἡ Ζίνα θυμᾶται μὴν ὅρα ἡραία ζωγραφιά ποὺ κάποτε τῆς εἶχε κάμει ἐντόπιωσι: Παρίστανε τὸν βασιλέα Λουδοβίκο τὸν Ἅγιο, περιστοιχισμένο ἀπὸ δυστυχῆς ποὺ περιμεναν ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ τῆ δικαίου χριστοῦ.

Ναί, ἡ Βασίλισσα τῆς Βαλκανίας θέλει ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Βασιλέα, ποὺ τὸν τιμᾶ



«Οἱ χωροφύλακες ἐπίσταν τὸ παλιόπαιδο...» (Σελ. 74, στ. 6')

ἡ Ἱστορία. Τὸ εἶπε σὲ θέλω τῆς καὶ στὴ θεία τῆς. Μὰ ἡ ἀντιβασιλιάς διαμαρτυρήθη:

—Τὶ τρέλλα εἶναι αὐτὴ, Ζίνα; Θέλεις νὰ σὲ δολοφονήσουν; Ὑπάρχουν γραφεῖα Κοινωνικῆς Προνοίας, ὅπου μποροῦν ν' ἀποσθῶνονται εἰ φτωχοὶ κι' ὅσοι ἔχουν ἀνάγκη.

Κι' ἡ πριγκίπισσα ἐπρόσθεσε σὲν ἡχώ: —Ἄν θέλεις, στέλνε χρήματα σὲ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα, μὰ μὴν ἔρχεσαι σ' ἐπαφὴ μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους!

Τοῦ κάκου ἡ Ζίνα παρακάλεσε. Οἱ κηδεμόνες τῆς δὲν ἄκουγαν εἰσοχα.

Δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ κι' ἀνέβαλε γι' ἄλλοτε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Σὲ δρόμο

Ἄν ἡ μικρὴ Βασίλισσα δὲν μπορούσε νὰ θύσῃ τὸ φτωχὸ λαὸ τῆς σὲ παλάτι τῆς, μπορούσε τουλάχιστον νὰ πηγαίνῃ ὡς τὰ σπιτία του.

Μὴν ἕνα μῆρος, ἡ Ζίνα ἐτοιμίσθηκε νὰ κάμῃ ἕνα περὶπατο μὲ τὰ πόδια. Νεώθησε ἀλλὰ, φέρεσε ἕνα καπέλλο χωρὶς φτερά καὶ ἀντὶς κι' ἔτριξε ἕνα μέλλον ὀπανωφόρι.



«Ἐίχε μαζί τῆς νομισμάτα καὶ τὰ μύρασε στούς πῆ φτωχοὺς...» (Σελ. 82, στ. 6.)

Συμφωνήθηκε να δρίση μόνη της το δρομολόγιο κι' η κορία Ροζεμόντ δ-ποσχέθηκε να μη φέρη καμμιάν αν-τίρρηση.

Πήραν μιὰ λεωφόρο που κινούσε απ' το παλάτι κι' έβγαζε στις άριστοκρατι-κές συνοικίες.

Η Ζίνα διέκρινε στο μπαλκόνι τη Μίλλν ντε Νερβάλ που της έκαμ' έ-να νόημα και κατέβηκε διασεική, με την ιδέα πως η φίλη της έρχόταν γι' αυτή. Μά η Ζίνα πέρασε χωρίς να σταθί στην πόρτα της.

Πέρασαν μιὰ δεινροφωτισμένη πλα-τέτα και μπήκαν σ' ένα δραμάκο, δ-ποο δεν έπληχαν μιὰ ώραία και πολο-τελή σπίτια.

Η κορία Ροζεμόντ άρχισε να δσα-νασχετή: — Έπι τέλους, που θέλει να πάη η Μεγαλειότης Σας;

— Θα ιδήτε, κορία Ροζεμόντ.

Και ξαφνικά έστριψε σε μιὰ πάρο-δο σεσηή και ακάθαρη. Βρισκόταν στη φτωχότερη συνοικία της χώρας.

Και πάλι η κορία Ροζεμόντ δια-μαρτυρήθηκε με κάποια δειλία. Μά η μικρή την άποστόμωσε:

— Ο θεός μου δεν είπε να πάω έξου θέλω;

Η κορία της τιμής δεν έμιλησε πιά. Έβρεπε να ύποταχθί.

Μιὰ γριά καθόταν μπρός στην πόρτα της. Κίτρινη κι' ισχνή, εικόνα της δυστοχίας, κοιτάζε μικριά, με κάποι μάτια γαλάζια ανοιχτά, σε να έχχαν ξεπλύνει πο' λλά δάκρυα.

Η Ζίνα την έπλησίασε και της είπε γλυκά:

— Είστε καταμόναχη αυτού... Δέ ζητάτε, δε θέλετε τίποτα; Πήγε σε μένα, τι θα μπορούσε να σας εχαρι-στήση. Μιλήστε άφοβα.

Τότε η γριά άρχισε να κλαίγεται: — Είμαι τόσο αδύνατη! Λίγο παλιό κρασί θα μου διναν πολύ καλό... Και τη νόχτα έήχω. Δεν έχω κουβέρτες... Αχ, είναι καιρός μεγάλος, νάσαι γριά και νάσαι μοναχή στον κόσμο! Δεν τον ξέρετε εσά αυτό τον καιμό, γλυκό μου κορίτσι...

Και με το μονότονο ύφος εκείνων που έχουν πονέσει πολύ, έξακολού-θησε:

— Είχα ένα κοριτσάκι... σαν τα κρύα νερά... Είχε κάτι μαύρα μάτια, —νά, σαν τα δικά σου! Λέγαμε πως μέγο η Βασίλισσα είχε μάτια πιδ όμορφα. Κι' όμως ήρθε μέρα που η μικροβλα πέθανε. Αχ, ένα χειμωνιάτικο δρά-δυ μου κρύωσε και το γέτησε στο στήθος... Μου πέθανε. Τώρα πιδ δε μου μένει τίποτα, τίποτα. Μόνο το θάνατο καρτερά!

Και με τα τελευταία της λόγια, ένας άπόστομος έήχε την σφαλώνια σή-

κορη. Η Ζίνα την κοιτούσε νοστινά... —Κουβέρτες, έξακολούθησε η γριά, και λιγάκι κρασί, να ζεσταθί το καρμί μου, να μου πάη η έήχας.

Η Ζίνα κράτησε σημείωση σ' ένα μικρό κερνά.

— Απόψε κιόλας θα σας φέρουν έ-τι σας χρειάζεται... Τ' όνομά σας και τη διεύθυνσή σας.

Πιδ κάτω, ύποσχέθηκε ένα φόρεμα σ' ένα κοριτσάκι κούρσελοντομένο. Α-πάντησε κάτι παιδάκια που έτρεχαν ξεπόλυτα μέσα σε' αόλακι του δρό-μου: τους ύποσχέθηκε κάλτσες και πα-πούτσια.

Κανείς δεν ύποπτευόταν ότι η μι-κρή αυτή γλυκομίλητη άγνωστη ήταν



«Τα διάβανα νερά της λίμνης της Γενεύης...» (Σελ. 86, στ. β')

η βασίλισσα Ζίνα' μα όλοι καταλαβι-ναν πως ήταν πλουσιόπαιδο, γιατί σε καθέναν ύποσχέθηκε, ότι επιθυμούσε.

Σε λίγο την πήραν είδηση όλοι. Έ-δβαιναν στις πόρτες και στα παράθυρα να την ιδούν. Είχε μαζί της νομίσμα-τα και τα μοίρασε στους πιδ φτωχός.

Όλοι την κοιτούσαν με κατάκλη-κτα μάτια κι' η Ζίνα, φέγοντας, έπαρ-νε μαζί της την εδγνωμοσύνη που έ-δειχναν δια εκεία τα βλέμματα.

Αλήθεια, πόση εχαριστήση είχε στερηθί ως τώρα, άδιαφορώντας για τις ανάγκες του λαού της!

Δέ θα κασόρθωνε άραγε ν' ανακη-ση τί δημοφιλία της; Και δεν ήταν στο χέρι της να το κατορθώση;

Μόνο το μέλλον θα μπορούσε ν' άπαντήση.

Ένω η Βασίλισσα έκανε περιπάτους στις ακαθαρτες και φτωχικές συνοι-κίες της πρωτεύουσας, ο συμβούλος

Μάρφας έμάθαινε δια τα καθέκαστα απ' τη μορική άστονομία του κι' έλεγε γελώντας μοχθηρά:

— Άργά, μικρή μου, πολύ άργά... Όποιος άνάβει τη φωτιά, καίγεται μες στις φλόγες...

Και κίλησε για το σπίτι του βαρώ-νου ντε Μπρόν, έπου τον περίμεναν ο δικαστής Μπαρτόλδος, ο νομοδιδά-σκαλος Ζιγισμόνδος κι' άλλοι δυσά-ρστοι μένοι.

Στη μοστική αυτή συνεδρίαση, θα έξέταζαν την κατάσταση, για να ιδούν άν, σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχαν συλλέξει, η Βαλκανία ήταν άρι-μη για να κτηροχθί η επανάσταση.

Είχαν μαζευθί εκεί καμμιά δωδε-καριά. Μά τα παράθυρα κι' οι πόρτες, κλεισμένες προσεχτικά, δεν πρόδωκαν τίποτ' απ' όσα άποφασίζονταν μέσα στους τέσσερους τοίχους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' Ο Σινός Πιτσιμάτος

Η Ζίνα, σονοδουμένη πάντα από την κορία Ροζεμόντ, που ο θυμός της ήταν έτοιμος να ζεσπάση, σταμάτησε σ' ένα παράμερο σπιτάκι. Το περιό-κλωνε ένας μικρός κήπος γεμάτος θερμιμμένα άγριόχορτα κι' οι τοίχοι του είχαν θαθείς ρωγμές. Τα παρά-θυρα ήταν ανοιχτά. Πολλά τζάμια ή-ταν σπασμένα και στη θέση τους ήταν κολλημένα κομμάτια από έφημερίδες.

Μπροστά στην πόρτα, ένα παιδάκι, με την άμεριμνησία της ηλικίας του, έπαιζε με' ένα παλιό ξύλινο άλογάκι, που δεν είχε πιδ μήτε χαιτή μήτε ούρα.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

Φεγγαράκι αληθινό βγαίνει πίσω απ' το βουνό.

Μιὰ φωτή τραγουδιόη στα σοκάκια μελαΐδει' κάποιο άγόρι περπατεί και γλυκά το τραγουδεί:

— Φεγγαράκι μου λαμπρό, φέγγε μου να περπατώ.

«Φεγγαράκι μου καλό, χαιδεμένο κι' άκαλό, φέγγε μέσα στην αυλή, φέγγε σε' όσους μας σκελιά-στού τζαμιού μας το γυαλί, στού καπνού τ' άσπρα μαλλιά, φεγγαράκι μου λαμπρό, χαρμό, λυπητερό.»

Φεγγαράκι αληθινό σφαιριά στέν ούρανή. Τό τραγουδί το γλυκό σβίνει μέσ' στη γειτονιά. Τό παιδί, περαστικό, θάη στρούφει απ' τη γωνιά.

Φεγγαράκι μου λαμπρό, σ' άγαπά ό όθησαυρό.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η ΛΙΝΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟ

Η κορία Λένη χτύπησε έλαφρά την πόρτα της καμαρούλας και μπήκε, κρατώντας ένα γράμμα για την «δε-σποινίδα Λίνα». Εκείνη πέταξε άμέσως την κοούλα της πάνω στο τραπέζι κι' άρμησε να το πάρη — ήταν άκριτά σπάνιο πράγμα να λαβίλη γράμμα! — άνοιξε νευρικά τον φάκελλο και διά-βασε δυνατά:

«Η δεσποινίς Λινοόλα παρακαλείται να έρθη στην παιδική συλλογαστροφή που θα κάνη η φίλη της Έλενίτσα στην έρχομένη Κυριακή, για να γιορ-τάση τα γεννάλιά της μαζί με τις φί-λες της.»

Η Λίνα έμεινε μιὰ στιγμή άκίνητη κι' ύπερα έρεξε με φωνές χαρές και ηρώδηματα στην κάμαρα της μαμάς. Την ώρα αυτή η μαμά λογάριζε κάτι φώνια μαζί με τον μπαμπά η Λίνα όμως χωρίς διαταμό τους διέκοψε, βά-ζοντας μπροστά στα μάτια των την πρόσκληση. Ο μπαμπάς την πήρε, τη διάβασε και την έδωσε της μαμάς.

Στο μεταξύ η Λίνα τους ρωτούσε με τα μάτια: είχε γοόστο να μη την άφιναν!

— Αν ήξερα πως δεν θα έκανες καμμιά τρελλα, θα σ' έπαιρνα να σε πάω, είπε ο μπαμπάς: πολύ φοβόμαι όμως πως αν πάς, ύπάρχει φόβος να γκρεμισθί το σπίτι της φιλενάδας σου.

— Ω μπαμπά, διαμαρτυρήθηκε η Λίνα, και κοιτάζε τη μαμά σαν να ζη-τούσε βοήθεια.

— Ελπίζω η Λίνα να προσέξη έτσι-νο το βράδυ να μην το παρακάμη στις τρέλλες, είπε η μαμά.

— Α, βέβαια, έπαμε ο μπαμπάς ει-ρωνικά, αυτό ελπίζω κι' εγώ. Άλλως τς θα είμαι εκεί να την προσέχω.

— Τότε θάμαι που θάποτρελλαθί, γιατί θα έφέρη πιδ: έχει πλάστες' αυτό ξέρω εγώ.

— Δεν ξέρω πως ξέρετε ότι άμα η Λίνα έέρη ότι...

— Εγώ όμως, μπαμπά, διέκοψε η Λινοόλα, ξέρω πως ξέρετε ότι ξέρετε να ξέρω...

— Α, να μπερδέψεις! Βλέπεις που δεν κάνεις για δικηγορίνα; Κρίκα που λογάριζα να σε κάνω διάδοχό μου!

— Ας είναι, είπε η μαμά: τώρα Λινοόλα, να μελετήσης' άκριτά φλοά-ρησε. Τότερα πάλι θα σ' έξέταζω και δεν θα έέρης τίποτα.

— Στάσου πρώτα να κάνω μιὰ τομ-πα έδω στο χαλί... κοιτάζε τι ώραί!

Η μαμά άναστήλασε: άχ, από τώρα άρχισαν οι τρέλλες!

Μέσιν στην τόση χαρά, ένα ζήτημα άπασχολούσε τη Λίνα: πουό φόρεμα

θα φοράσε. Στη ντουλάπα της είχε πολλά και ώραία, δια όμως τα είχε πολλές φορές φορεμένα. Αν ήθελαν να της κάνουν κανένα καινοβρίσι!

Στο τραπέζι επάνω, έαυο η όμιλία φυσικά ήταν μόνο για την πρόσκληση, η Λίνα έφερε όσο μπορούσε πιδ δι-πλωματικά τη σχετική έρώτηση: άλ-λά παράξενος ο μπαμπάς που τις έκα-νε τις χάρες, την πήρε τώρα μπροστά: «Α, να μου κάνης τη χάρη! Καινοβρί-γο φόρεμα δεν θα κάνης. Κι' εκσι-να που έχεις είναι άλομαίνοοργα. Α-κούς εκεί, νέα έξοδα!...

Η Λίνα μαζεότηκε. Το κάτω-κάτω, όσα και να τη στενοχωρούσε αυτό, πο-τέ της δεν θα θούαζε τη διασκέδαση για το φόρεμα!

— Αν ποέμε πως τις ημέρες αυτές η Λίνα έκανε φρόνιμα' θα ποέμε φέματα' κι' αν ποέμε ότι η μαμά δεν έδαιζε μεγάλη ύπομονη ώστε να ύποφέρη δ-λε: τις τρέλλες πατέρα και κόρης, πάλι θα ποέμε φέματα. Ας είναι, ίσως να είχε την έλπίδα, καθώς έλεγε, ότι έτσι θα έξανέλαιτο η τρελλα της Λί-νας ώστε να μη της μείνη την ημέρα

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

Ι ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ!

5

Ο Τοτός έτοιμαζόταν να καιώση. Δεν έφταναν τόσα που τον έκανε να πάθη με τα παιχνίδια της, αυτή η τρελλο-Ρηνούλα, μόνο θα τούλεγε τώρα πως έχει και παιό χαρμητήρα; Θα τον έβριζε δηλαδή; Όρσιος μας!

Μά τη στιγμή εκείνη άκούστηκαν από μακριά φωνές:

— Παιδιά!... Παιδιά!...

Παιδιά!

Ήταν η παραμόνα, που έκοραε σαν την κό-τα, τα μικρά της γιανά τους δώση να φάνε. Κι' ο Το-τός έξασσε εύδύς το κά-τωμά του κι' ακολουθή-σε τρεχάτος τη Ρηνούλα που έτρεχε και τούλεγε:

— Πάμε να φάμε! πάμε να φάμε!

Η κυρά-Μόρφω τους έδωσε τότε από μιὰ μεγά-λη φέτα μαύρο ψωμί ά-λειμμένη με άφθονο φρέ-σκο βούτυρο, που ό,τι το είχε φτιάσει.

— Α, τι ώραίο που εί-ναι το φρέσκο βούτυρο,

και τι καλά που πηγάνει με το μαύρο, το νόστιμο, το γλυκό χωριάτικο ψωμί! Και μάλιστα άμα πεινώ κανείς απ' τα πολλά παιχνίδια...

Ο Τοτός είχτηκε με τα μούτρα. Μά κι' η Ρηνούλα το ίδιο. Μόνο που αυτή δεν μπορούσε να σταθί ούτε μιὰ στιγμή ήσυχη κα', τρώγοντας τώρα τη φέτα της, έκανε και τον μουσά, χοροπηδούσε δηλαδή με το ένα πόδι.

Κι' έτσι χοροπηδώντας, χωρίς να το θέλη έσπρωξε το χέρι του Τοτού κι' ο Τοτός άφησε τη φέτα του να του πέση χάμω.

— Άλλα πάλι!

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ



ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΑ ΠΡΟΦΗΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ



Αγαπητοί μου,
ΞΑΚΟΛΟΥΘΩ
 σήμερα και τελειώνω την δμιλλά μας για τα άνοιξα. Έπιπαμε προχτές πως γίνονται τα κοινά δνείρα, φρόνιμα ή τρελλά, που δεν έχουν καμμιά σήμασι. Υπάρχουν όμως και δνείρα που βγαίνουν, δνείρα που προειδοποιούν, δνείρα που προφητεύουν. Καί 'ς αυτό δεν χωρεί αμφιβολία. Βλέπω π.χ. στον ύπνο μου ένα φίλο μου που κλείνει χροόνια, που έχω να τον θυμηθώ καιρό, που δεν ξέρω καν που βρίσκεται κι' αν ζή. Καί την άλλη μέρα μου παρουσιάζεται ο ίδιος ή λαβαίνω γραμμα του! Βλέπω στον ύπνο μου έναν άλλον που ξέρω που βρίσκεται, αλλά δεν έχω καμμιά είδηση απ' αυτόν οτιε καμμιά ύποψια. Τον βλέπω να μάποχαιρετά πως φάγει τάχα για ταξείδι. Καί την άλλη μέρα λαβαίνω τηλεγράφημα πως πέθανε!

Τέτοια άπειρα. Όποιον άνθρωπο να ρωτήσετε, θα σας πη πως είδε στη ζωή του δένα, είκοσι. Καί οσείς οι 'ιδιοι μπορεί να είδατε πολλά. Πως γίνονται αυτά τα δνείρα, το ξέρουμε. Ο μηχανισμός είναι ο ίδιος: θυμηθήκαμε στον ύπνο μας, σκεφθήκαμε τα ξεχασμένα εκείνα πρόσωπα και τα είδαμε. Αλλά γιατί να τα σκεφθούμε τη στιγμή ακριβώς που ερχόνταν σε μας ή που πέθαιναν; Αυτό, που μοιάζει τόσο σά θαύμα, πως εξηγείται;

Λοιπόν, παιδιά μου, αυτό δεν εξηγείται με κανένα τρόπο! Πιστοποιείται ως γεγονός, αλλά δεν εξηγείται. Κι' έχει μεγάλη σχέση με το προαισθημα που είναι επίσης ανεξήγητο. Φαίνεται δηλαδή πως ή ψυχή του ανθρώπου έχει μια δύναμη κρυφή, μυστηριώδη, να προαισθάνεται εκείνο που θα συμβή. Η δύναμη αυτή λειτουργεί πολλές φορές και στον ξύπνο. Κι' αναφέρονται τα εκπληκτικά παραδείγματα πολλών ανθρώπων, που από μια άνεφραση εσωτερική προειδοποίηση, γλύτωσαν από βέβαιο κίνδυνο, σκηνοδόμενοι, άξανα και χωρίς λόγο, από τή θέση που καθόνταν ή σκηνοδόντες από το ένα πεσοδοόμο στο άλλο. Πολλές φορές επίσης μάς πλακώνει ο ήσκιος, καθώς λέει ο λόος, του ανθρώπου που πρόκειται να ιδούμε σε λίγο, προαισθνόμαστε δηλαδή την παρουσία του και χωρίς να την ιδούμε στον ύπνο μας.

Φαίνεται όμως οτι στον ύπνο ή προ-

αισθαντική δύναμη της ψυχής λειτουργεί συχνότερα και ζωρρότερα. Θάλεγε κανείς πως μένει πιδ ελεύθερη από άλλες δυνάμεις που την εμποδίζουν στον ξύπνο. 'Ας προσθέσουμε πως και στον ύπνο και στον ξύπνο, τή δύναμη αυτή άλλοι άνθρωποι την έχουν περισσότερο, άλλοι λιγότερο και άλλοι καθόλου. Κι' ο ίδιος άνθρωπος άκόμα, σε μερικές εποχές της ζωής του την έχει περισσότερο και σε άλλες λιγότερο ή καθόλου. Γι' αυτά όλα, τα προαισθαντικά ή προφητικά δνείρα είναι συχνότερα από τα κοινά προαισθηματα· κι' άλλοι βλέπουν τέτοια δνείρα συχνά, άλλοι άπαντα κι' άλλοι δόδου κι' ο ίδιος άνθρωπος πάλι σε μια ηλικία βλέπει περισσότερα, σε άλλη λιγότερα και σε άλλη καθόλου.

Αλλά μη γελασθήτε πως αυτά που σας λέω είναι εξήγηση του φαινομένου. Όχι. Αφού ανακατεύεται το προαισθημα, το φαινόμενο μένει ανεξήγητο όπως αυτό. Αν μια μέρα, ή 'Επιστήμη κατορθώσει να εξηγήση το προαισθημα και να μάς πη τι είναι, πως και από ποιά δύναμη γεννιέται, τότε άμέσως θα εξηγηθούν και τα προφητικά δνείρα. Το μόνο που μπορούμε να ξέρουμε τώρα, είναι οτι αποτελούν κι' αυτά ένα είδος προαισθηματος. Κι' άλλο άκόμα, το κυριότερο: οτι προφητικά δνείρα υπάρχουν. 'Ετσι κι' δλ' αυτά που αναφέρον οί 'Ιστορίες, μπορεί και να εκπληκθώσαν με τή φαντασία, αλλά μπορεί και να ιδωθήσαν. Δεν είναι πράγματα άπίθανα κι' άπιστευτα. Οτιε τρέχουμε κανένα κίνδυνο να μάς διαψεύση ή 'Επιστήμη, διαν πιστεύουμε μερικά.. ή και όλα.

Κι' ο 'Ονειροκρίτης λοιπόν; Είναι άληθινός κι' ο 'Ονειροκρίτης; Όχι, δεν πιστεύω πως είναι πάντα... Δεν πιστεύω πως αν ιδής στον ύπνο σου ραδίκια, θα γλυκαθής ή πως αν ιδής γλοκίσματα, θα πιωραθής. Οτιε πως ο σκόλος σχημάτι φίλο, ή γιατί έχθρό κι' ή βροχή εδνυχία... Αυτά τα 'ουμβολικά' δεν με πείθουν πολύ. Τα βολικά άρκετά αδθαίρετα και.. προληπτικά. 'Ενα όμως πράγμα με κάνει να δποπισεύομαι οτι κι' αυτά καμμιά φορά βγαίνουν. Καί ξέρετε ποίε; Όταν ξέρει κανείς και πιστεύει πως ή βροχή είναι εδνυχία και ή γάτα έχθρός. Γιατί τότε 'έχει την ιδέα' καθώς λέμε. Κι' 'ίσως ή δύναμη του προαισθηματος να βρίσκει εδκολότερα να τον δραματίση και να τον προειδοποιή με αυτά τα σύμβολα, κατά την ιδέα του.. Δηλαδή αυτό που σας λέω τώρα, δεν θα το πολυκαταλαβαίνετε. Μά μήπως το καταλαβαίνω κι' εγώ; 'Ετσι, μια ύποψια άδρτη μου μπει, πως κάποτε μπορεί

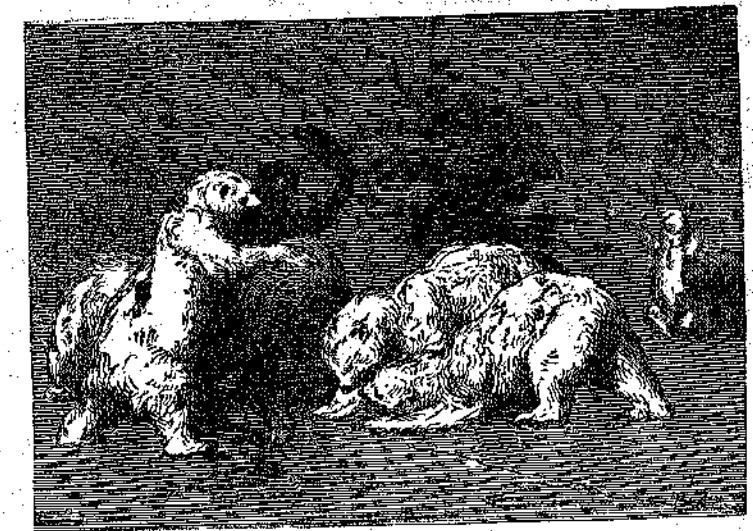
κανείς να ιδή στον ύπνο του μεγάλη βροχή κι' αυτό να μην είναι παρά ένα προαισθημα πως θα εδνυχίση. Που οσς το εδχομιμ' εδη μου την καρδιά και μακάρι άπόψε, στον ύπνο σας, να ιδήτε πως γίνεται πάπιας...
 Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΙΑΡΩΝ
 [Μυθιστόρημα του 'Ακαδημαϊκού JULES SANDEAU].
 Ζ. (Συνέχεια)
 —'Ακούμε νεά! είπαν μερικά παιδιά.
 Καί πραγματικώς ήταν πρόβουμα γακούσουν όλα.
 Ο καπετάν Κοουιάς εξακολούθησε: —'Ας τέρήσουμε αυτά κι' άς κοτάσουμε πως θα περάσουμε καλύτερα τή ώρα μας. Το κάτω-κάτω, το έδλο θα το φάμε άδριο, μεθαβριο κι' έχει ο Θεός. Λοιπόν; σκουπίστε τα μάτια σας και τίς μύτες σας και πότε τι θέλετε να κάμουμε, τι προτιμάτε να παίξουμε, για να διασκεδάσουμε λιγάκι.
 "Όσο κι' αν κλαίτε τα παιδιά, άμχ τα ρωτήσης για παιχιδι, για διασκεδάση, είναι άδύνατο να μη σοβ άπαντήσουν.
 —Ναί, ναί φώναζε ο Χοιρομέρης. Παίξουμε, παιδιά, τον καλύτερο;
 —Παίξουμε τον κρυφό; έπρότεινε ο 'Αγκίστρης.
 —Παίξουμε το τόπι; είπε ο Φουκιώτης.
 —Εγώ δε θέλω τίποτα, άποκρίθηκε ο Πλημύρης. Να φήγομε μόνο από δω.
 —Σταθήτε! φώναζε τότε ο Κοουιάς. Εγώ λέω πως το καλύτερο απ' όλα, είναι να ποέμε παραμύθια! Ποιός από μάς δεν ξέρει, όχι ένα, παρα δύο και τρία, το λιγότερο; Καί τι διασκεδαστικότερο για μια συντροφιά από το παραμύθι, όταν μάλιστα το λέει κανένας νόστιμα;.. Λοιπόν, κανένας μας θα πη το δικό του. Κι' όποιο παραμύθι φανή σε όλους μας νοστιμότερο, άυτόνοο που το είπε οί άλλοι θα το άγοράσουν από ένα ζαχαρέσιο κουλουράκι, μεθαβριο άνα άκυλόση ή 'Εκκλησια.
 Τι εδτοιχισμένη ηλικία! Τίποτα περισσότερο δεν έχρηάστηκε για νάλλάξουν διάθεση τα παιδιά και να δώση ο νους τους. Η λύση τους δαλόθηκε πως όταν άξαφνα φουά άέρας και καθαρίζει τον εβρανό και διασκορπίζει τα σύννεφα. "Όσοι άρχισαν να φωνάζουν:
 —Παραμύθια!.. Να ποέμε παραμύθια!..
 Καί σημειώστε πως τα παιδιά του Ποολίγγο είχαν στην άποθήκη τους πολλά και διάφορα παραμύθια, άπάνω-κάτω άληθινά, άπάνω-κάτω πιθανά, ά-

πό κείνα που οί θαλασσινοί εά φέρνουν από τόπους μακρινούς, κι' ή οικογένεια τους τα πιστεύει σαν πραγματικά γεγονότα κι' ή'μια γεννά τα διηγείται στην άλλη, με πολλές μάλιστα διορθώσεις και προσθήκες ώστε με τον καιρό να κατανοούν διπλάσια και τριπλάσια.
 Το στάδιο λοιπόν ήταν έτοιμο κι' όλοι 'ήθελαν κι' άνοπομενοόσαν να γωνισθούν. Ο διαγωνισμός άπέως που το βραβείο του ήταν λιγά καλόδδια, από κείνα που ποέλοδν την Κυριακή άπέως από την 'Εκκλησία, βέρμαινε τή φαντασία τους και δεν έβλεπαν τή ώρα νάρχισουν.
 —'Αγκίστρη! είπε ο Κοουιάς: έσθ θάρχιος πρώτος καταλαβαίνα από το ζωηρό και γελαστό σου πρόσωπο, πως κάτι καλό τρέχει πάνω από τή γλώσσα σου.
 —Ναί! άποκρίθηκε ο 'Αγκίστρης με πρόθυμια και ζωρρότητα θα σας πω το παραμύθι της Μέδουσας που ναράγος και πως ο παππούς μου...
 Αλλά δεν μπόρεσε να προχωρήση, γιατί γενική κατακραυγή τον άνάγκασε νάφήση ήσυχο τον παππού του και να σιωπήση.
 —Νά σοβ πω, 'Αγκίστρη, του είπε τότε με σοβαρότητα ο Κοουιάς: δε λέγονται τέτοια παραμύθια σε νησιτικούς ανθρώπους και παραβοσκαιμένους; άν και μάς! Αν δεν το ήξερες, μάθα το τώρα και στο εξής, όταν πηγαίνης σε καμμιά συναστροφή, να θυμάσαι πως ο καλοαναβρεμένος άνθρωπος ποτέ δεν φέρνεται έτσι. Αν δεν έχεις λοιπόν να μάς πης τίποτα διασκεδαστικότερο...
 —Μά εγώ νομίζω... άρχισε να λέη με άδθαδεια ο 'Αγκίστρης.
 —'Άλλοι τον έκαψ φωνάζοντας ο Κοουιάς.
 —Ναί, ναί, άλλοι! φώναξαν όλοι.

Κάτω 'Αγκίστρη! Βγάλτε τον έξω από τήν πόρτα. Πετάχτε τον από το παράθυρο!..
 —'Α έτσι μου είπατε σας; έκαμεί 'Αγκίστρης. Καλά λοιπόν, κι' εγώ δίνω τήν παρατήρησή μου.
 —Τή δέχομασται! είπε ο Χοιρομέρης. Εσφορτόνομας! —Τραβήξου πέρα, 'Αγκίστρη! είπε κι' ο Πλημύρης.
 —Ποιός άλλος θέλει να μιλήση; ρώτησε ο Κοουιάς.
 —'Εγώ! φώναζε ο Φουκιώτης, που ήταν γνωστός 'ς όλους τους στραγαλατζήδες για τή μεγάλη του 'ισα-ισα άγάπη στα καλόδδια. Εγώ θα σας διηγηθώ για ποιά αίτια ο γερο-Φουκιώτης, ο άδερφός του παππού μου, δεν μπόρεσε να καθήση ούτε μια φορά τα είκοσι τελευταία χροόνια της ζωής του!
 'Αλήθεια, ήταν πολύ περίεργο να μάθη κανένας πως και γιατί ο μεγάλος-θεός του Φουκιώτη δεν μπόρεσε να κάθεται, παρά ήταν άποχρεωμένος να στέκεται όρθιος είκοσι δλάκαιρα χροόνια! Καί με το στόμ' άνοικτό το άπροαχτήριο όλο πέφινε νάκοιπή τήν 'ιστορία, —ή το παραμύθι, όπως θέλετε.

Ο μικρός Φουκιώτης, ο ος σκέφθηκε λίγο, άρχισε έτσι:
 «Θά σας πω λοιπόν πως οτι δάδερφός του παππούς μου, ο μπάρμπα-Φουκιώτης, άρχικα άλάφτης στή κουβέρτα Μόσχου, ταξεί δεσε πέρα στή Παναμένη θάλασσα. Η θάλασσα ά-



—Καλημέρα σας, κυρίες άρκοόδες! (Σελ. 85, στ. γ')

τή, καθώς το λέει και τόνόμα της, είναι μια άτημη θάλασσα όποιο εδκολότερα μπορεί νάρκάξης ξεπατάματα παρά να φαρέςης φάρια. 'Ενα πρωί, ή Μόσχου, που λέτε, έβρησε περιζωμένη από πάγους. Ούτε μπρος μπόρεσε να πάη ούτε πίσω!
 Τήν παρακαλοόσαν: —'Ελα Μόσχου μου, τράβα μπρος! —'Εκείνη τίποτα! καθόταν άπάνω στοδ πάγους και καμάρανε σαν τή νόψη. Δεν είχαν άλλο να κάμουν, παρά να περιμένουν ως να ξεχειμανώση ο' εκείνη τήν έρημιά, με συντροφιά όλο φώκες και φάλαινες, άντικρδ σε μια χώρα που τή λένε Σπιτισεβέργη και που είναι γεμάτη άσπρες άρκοόδες.
 «Ο άδερφός του παππού μου είχε μανία με τα δότανα. Μια ήμέρα λοιπόν, έκει που δοτανολογόος στη Σπιτισεβέργη, να σου κι' έρχεται κοντά του πάντε άρκοόδες, άσπρες σαν το χιόνι και φηλές 'ισαμε και-πάνω, και, κουνώντας τα κεφάλια, σκόδουν και τοδ κάπουν μετάνια και τοδ φιλοδν το χέρι. 'Επιτα, μια απ' αυτές σηκάθησε στα πιονά πόδια, τον άγκάλιασε κι' ήθελε και καλά να τον φιλήση στο στόμα.
 «Ο μπάρμπα-Φουκιώτης, κοσμογυρισμένος άνθρωπος, που ήξερε πως πρέπει να φέρνουνται οί εδγενήδες, έβγαλε άμέσως το καπέλο του και με μεγάλη εδγένεια χαϊρέτης τίς άρκοόδες και τοδς είπε:
 «—Καλημέρα σας! καλημέρα σας, κυρίες άσπρες άρκοόδες!
 «Κι' έστασε το κεφάλι του να θυμηθ' που τίς είχε γνωρίσει, γιατί βέβαια θα ήταν γνωστές του, άλλοίως δεν μπόρεδσαν να τοδ κάπουν τόσο μπλιμέντα! Αλλά όσο κι' αν συλλογιστής, δεν κατόρθωσε να θυμηθ' τίποτα.
 (Έπιτα συνέχεια)
 Μετάφρασις Π. Γ. Φ. και Γ. Σ.



«Ο μικρός Φουκιώτης άρχισε...» (Σελ. 85, στ. γ')

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879-1893) από τους εκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οι εξής έπτά: 6ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος και 20ός. Έκαστος τόμος δαχ. 15, ταχυδρομικώς δέ αποσταλλόμενος δαχ. 18 διά τήν Έσωτερικόν και δαχ. 20 διά τήν Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894-1922) υπάρχουν δύο οι εκδοθέντες τόμοι, 29 εν όλω. Έκαστος τόμος άρραφος δα. 47 και ραμμένος δα. 50. Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθέντα εις τας άνω τιμάς: Διά τήν Έσωτερικόν δα. 2 ό άρραφος και δα. 3 ό ραμμένος, διά δέ τήν Έξωτερικόν δα. 12 — είτε άρραφος είτε ραμμένος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 δος 10 τήν πολύ λίαν με άπλά στοιχεία δα. 4 (τό έκάστου τμήμα). Πέραν τών 10 λέξεων 40 λέξια ή λέξις, με πηχία δέ στοιχεία λέξια 50, και με κροατικά 100. Ό χωριστός στίχος δαχ. 2. Η προέλευση είναι άνακριτική.

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΚΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ ΤΟ ΜΟΝΟ ΥΠΕΡΟΧΟ (ΚΓ' - 285)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΥΜΕΝΑ, ποιός εν' άξιός νάνακαλύρη τή ΜΑΜΖΕΛ ΦΙΩΗ (ΚΓ' - 286)

Τριανταφυλλένια, Ρόζα, άνταλλάσσουμε Μ. Μ.; Μαριζέλ Φιφή (ΚΓ' - 287)

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΓΑΦΡΙΜΙΕΣ Χολέρα, ποιός κατακληνική κα μέ τή Βεινούλου. Εύαγγελίδης = Μυστηριώδης Βαρώνος και Ίπποκράτης Ύδρας. Πανούκλα: Προσεχός. Γιά νά νά γνωρίζεις φίλτατε: Αήτης = ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ (ΚΓ' - 288)

Παιδιά, τή μάθετε! Ο ΑΡΗΣ γίνηκε Professeur de Français στο Δύκειο Κωνσταντινίδη. ΣΜΥΡΝΗ, ΥΡΑΒΙΑΙ ΗΠΟΤΗΣ (ΚΓ' - 289)

ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ... Καρούμπα (ΒΑΪ ΝΑΗΡΑΗ) πίσω μας ό' έχουμε... Σατανά!!! πώοω!!! τρελλάθηες πώς μες γέλασες!!! Κουτσουμπάνα, ποιός τμή σου ονομάζουμε τή ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ μας «ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΗΝΣΙΟ» και οέ κλειοίμε μέσα. Άλλαγή Δοσος: Νίκων Ανδρόνικον, ρ. τ. Αθήνας.

ΧΟΛΕΡΑ, ΠΑΝΟΥΚΛΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΩΝΟΣ (ΚΓ' - 289α)

Μπαρμπατάνα, ποιός με γίνη τή καπέλλο σου κατά λάθος... φλυτζάνι γιαουρτιού! Ρίτα (ΚΓ' - 290)

Ψηφίσαιτε δύο τ' ώραίτερο ψευδώνυμο τής έποχής, τή: Έπαναστάτης τού 1922. Κόνες Κορούλης

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ 1922 Στό Δημοψήφισμα (ΚΓ' - 292)

Προκηρδύσεται μέγας καλλιτεχνικός διαγωνισμός γραμματισμών. Βραβεία: Α' Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, Β' Άγωγή Σπένσερ, Γ' Δύο τόμοι, Έγκόλιον τών Νέων. Γράψαι: Άνδρέαν Βουγιούκων Καλάμας. (ΚΓ' - 293)

ΚΡΑΤΑΙΑ ΟΜΟΣΠ. ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ Β' ΔΙΑΓΩΝ. ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Προκηρδύσεται Διαγωνισμός άγραφών καλλιτεχνικών καρτ-ποστάλ. Προθεσμία δίμηνος. Βραβεύθησονται τρία. Δοσις: «Όμοσπονδιαν Όρχομενού» Θήβας. ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΔΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ (ΚΓ' - 298α)

Γιά τόν καινούργιο χρόνο εχέτε άπειρος σέ όλα τ' άδέρφια μου. Η ΡΙΤΑ τών (ΚΓ' - 294)

Δόν Κολοκυδάκη = Τραγική, τών Θρακών = Θανάση Κόκκινη, ή μάσκα σου έπαισε, σέ συχαίρουμε γιά τή διαγωγή σου κράτησες σέ όλη τήν ιστορία τού συλλόγου. Μίς έδιώξες; χάλ τήν Όμιλίαν που έβραυγες από τήν τελευταία συνεδρίαση σά βραβεύμενος γάτος; Άντα γιά έξοδα τής... έκκαθαρίσας! Βεατρίκη, Έσταλόφη, Βερνίκη (ΚΓ' - 295)

Δοσις μου άλλαξε, τώρα είναι: Νίκων Σκουμπέλον (Διά Γιδώγον), Αθήνας 1, Αθήνας ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ (ΚΓ' - 296)

Αρρώστια και γύφισαν πίσω πολλά γράμματα. Παρακαλώ ξαναστειλάτε στή νέα διεύθυνσι ώς άνω. Ακράτητο Γέλιο (ΚΓ' - 297)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ, ιδρύθη εν Αθήναις σύλλογος υπό τήν άνω έπωνυμίαν με σκοπούς: Διάδοσιν Διαπλάσεως, ανακάλυψιν ψευδωνύμων, προκήρξιν φιλολογικών διαγωνισμών ύποστήρξιν ψευδωνύμων εις τήν δημοψήφισμα κτλ. Γενομένων άρχαιρειών εξέλεγχαν. ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΛΕΥΤΕΡΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ΑΝΤΙΤΗΤΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΓΕΝΙΚΟΣ ΤΑΜΙΑΣ: ΛΕΩΝ ΤΗΣ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ ΥΠΟΥΡΓΟΙ: ΕΞΕΠΛΑΘΩΜΑΤΟΣ: Μυστηριώδης Τζέντλεμαν. ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ: Αδόκωτος τή; Τούλλας ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΤΑΤΟΣ: Θρίαμβος τού Δικαίου. ΠΟΛΕΜΟΥ. Ατρόμητος Δωρ. ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ: Περίγηνη Ροδόλφος ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ. Ανγκουρόβιλος. ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Ταχυδρ. Δοσις. Άνδρ. Σ. Ρακόπουλον, Παρήνθος 28, Αθήνας (ΚΓ' - 298)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ (ΚΓ' - 299)

Μέ τρεσόντων άμην έσχεζόμενος εις τόν Διαπλάσιον χωριστά άπαξέκανας, ίδίως Φιλιστευθούς και Αθλητές. Φιλιστευθούς Αθλητές

Η ΔΕΒΕΤΙΣΣΑ άνταλλάσει άπ' εθελούς έπιστολάς και καρτ-ποστάλ, έκτός Μ. Μυσ. με όλα τή Διαπλάσιου. άπάνταί άμείσως. Δοσις: Τάμνη Καρβούλιαν, μαθητήν Γυμνασίου, Σπάρτην, Μικρούλης = Μιχ. Ξγουρτίσας, Σμυρναίος Μάρτυς = Ν. Μαυρούσος. (ΚΓ' - 301)

Π. Α. Σ. ΟΜΙΧΑΗ, τί συνέχαια θές; έπεισός έξω' με στολιχημά 25 δραχμών δέξασαι; ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΗΝΑΣ (ΚΓ' - 302)

Α' ΔΙΑΓΩΝ. ΒΑΣΙΑ ΑΘΑΜΑΝΤΟΣ Προκηρδύσσω Διαγωνισμόν Διηγήματος, Θέμα όποιούδηποτε. Βραβεία πρώτότυπα. Προθεσμία δίμηνος. Δοσις: Μπουλουγούραν, Θήβας. ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΔΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ (ΚΓ' - 303)

Φρούλα = Αίτη Νάστου, Αίτη Κατή Γεωργιάδου, Σμυρ - Κατή Ταραζ Βαρβάνια (ΚΓ' - 304)

Οποιος γινώθει τί καρδιά πάλλει στή στήθη τών Ηρώων δά με ψηφισή. Καρδιά Ηρώων (ΚΓ' - 306)

ΚΑΡΔΙΑ ΗΡΩΩΝ Υποψήφ. Δημοψήφισμ. 1922 (ΚΓ' - 306)

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΔΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΟΥ ΔΩΝ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ (ΚΓ' - 307)

Η Δοσις Βαρόν - 235 Μυστηριώδους Βαρόν άλλάξε. Άνδρόνικον, ρ. τ. Αθήνας. (ΚΓ' - 308)

Διαπλάσιου! Έμπρός, στείλατε δύο στόν Διαγωνισμόν μου (ΚΓ' - 316). Περιμένω! Βραβεία άνακαρίτω. ΙΠΠΟΤΗΣ ΥΡΑΣ (ΚΓ' - 309)

Εμπρός στή «ΝΙΚΗ» μας, Διαπλάσιου! Προσεχάσαστε, ποιολογίως διασκεδαστικάτος Σύλλογος. Διαπλάσιου! Έγχαρήτε, περιμένουμε! Προσεχός άρχαιρειοί. Νίκων Ανδρόνικον, ρ. τ. Αθήνας. Δεχηγού! ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΩΝΟΣ, ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΡΠΟΥ, Υπαρχηγός: ΚΟΛΟΜΒΟΥΣ (ΚΓ' - 310)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓ. ΔΩΝ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ Προκηρδύσσω διαγωνισμόν Γραμματισμών και Μ.Μ. Βραβεία δύο χωριστά. Προθεσμία δίμηνος. Δοσις: Ν. Σερφετήν (διά Η), Καρόλου 67, Θεσσαλονίκη. (ΚΓ' - 311)

ΤΡΑΓΟΥΔΑΙ ΤΩΝ ΘΡΑΚΩΝ, γιά τή γρητή σου σου εχόνται ετη πολλά όί Κινέσος. Πέι-Χάγγ, Κόχον-Κό (ΚΓ' - 311α)

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ, ένα μουκέτο εχές γιά τόν καινούργιο χρόνο. ΣΚΟΥΠΙΔΑΣ (ΚΓ' - 312)

Μπαίνοντας στή σαλονάκι τού Καρούμπα, Καρκαλέτσου, πτό και χορηγιδά άπάνω στή καρδιά άπλωμένο ζουράρι τούς. Οί έχοντες άνα ής τήν κάουσον! ΖΟΥΛΟΥ (ΚΓ' - 313)

Αναλλάξω Μ. Μ. με δούος θέλουν μέσω Διαπλάσεως. Ζουλού

ΑΛΤΑ-ΡΟΚΑ ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ (ΚΓ' - 314)

Ποιός έπικός ποιητής άποτελείται από θεό, άνθη, και ζωο; (Όρθογραφία δέν τηρείται). Απανηθείς δεκατ ή μέχρι ενός μηνός. Συμμετοχή 50λεπτος. Βραβεία: 25 δραχμών βιβλία. Δοσις: Άχιλ. Γεωργαντιά, Ιατρού, Κηφισία (Έκ τού Υπουργ. Διαγωνισμώ) (ΚΓ' - 315)

Είς τόν ξενητευμένο μου άδελφού γιά τή γιορτή του στέλλω ολόθερμες εύχές. Νεφέλη (ΚΓ' - 316)

Αδρατι Πυργιά, δέν έλαβα τή άντίτιμον. Μυστηριώδη Βαρόν, εξήγησού σαφέστερον. Ιαπόλιτε, άναγνωρίτω τή λάθος μου άνακαρίεις δύο ειπας. ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΗΠΠΕΥΣ (ΚΓ' - 317)

ΦΑΝΕΡΩΜΑ Κόρη τού Τάχουτου. Αγγελική Κομάνη, Μεγάλη Τόδα Ρακόπουλος, Ήρατορος Καρβούλιαν. ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ (ΚΓ' - 318)

Ελλάδας Αγκαλιά, Πανταχού Ε Παράν, Ήλιωγέννητη, Αδάνα γιά Ελλάδα, έχετε τή δοσηί μου ύποστήρξιν. Φρούλα (ΚΓ' - 319)

δρύνεται εν Αθήναις Σύλλογος Ιπποκράτης. Σκοπούς μυστηριώδους. Μέλη δέχεται. Δοσις Κωνσ. Φαναρίτην, Μουσουργιάλη 75. (ΚΓ' - 320)

Μαριζέλ Φιφή, Ηρόδ, Φάσμα, Μ ευχαριστώ. Κερανοβ. Ίππεα Ιαβέρη, εξήγουμεθα. Πανταχού Παρών (ΚΓ' - 321)

Περίγηνα Αλβέρτα, θεομέες εύχες στή γιορτή σου. Τρελλά Ζωή. (ΚΓ' - 322)

Ονειρο τής Κόκκου γιά τή γιορτή σου δέξου τίς πιό ολόθερμες εύχες μου. Καλικοντοπούλα (ΚΓ' - 323)

Η ΛΑΟΥΡΑ εύχεται κάθε εύτυχία στή Διαπλάσιου, ιδιαιτέρως στόν Έπαναστάτη (ΚΓ' - 324)

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΓΕΛΙΑ άνα τα κόματά Ψηφίσαιτε Κόλοι τήν Μητρική άγκαλιά μαζί και τή ΡΙΤΑ. Αλληλογραφώ με μικρά στή χρόνια Διαπλάσιου. Δοσις: Γιάννην Μπουρην, Σύρον. (ΚΓ' - 325)

Γάι Γράμης, έλαβα εύχαριστώ. Έχεις τήν ύποστήρξιν μου. Μαργαριταρένια (ΚΓ' - 326)

Ονειρο τής Κυρπου, έστειλα περιμένω ίδικά σου. Μαργαριταρένια

ΟΙ ΑΔΙΑΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ: ανδρομηται παρακαλούνται νά δηλώνουν άμείσως τήν νέαν τον διεθεσον εις τή Γραφετον μας, άποστέλλοντες και δραχ. 2 διά τήν έκτύπωσιν τής νέας ταινίας. Άλλας δέν εδυνόμεθα διά τήν άπόλειαν τών φυλλάδιων τών.